

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 45/07-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Š. H., U., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Sžz 1/2005-36 z 15. decembra 2005 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Sžz 1/2005-40 z 15. decembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2006 doručená sťažnosť Š. H., U. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) č. k. 5 Sžz 1/2005-36 z 15. decembra 2005 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Sžz 1/2005-40 z 15. decembra 2005.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 28. júla 2005 podal najvyššiemu súdu návrh na ochranu pred nezákonným zásahom Národného inšpektorátu práce Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“). K zásahu do jeho práv malo dôjsť tým, že odporca po troch rokoch existencie protokolu vydaného Okresným inšpektorátom práce P. (ďalej len „inšpektorát“) č. IPV-05-21-1/P-131-02 zo 14. marca 2002, v ktorom sa konštatovalo, že v súvislosti s pracovným úrazom sťažovateľa *„neboli na strane zamestnanca ani na strane zamestnávateľa zistené žiadne nedostatky, ktoré by boli v príčinnej súvislosti so vznikom pracovného úrazu“*, tento protokol preskúmal s negatívnym výsledkom pre sťažovateľa, keďže ho anuloval. Stalo sa tak listom odporcu označeným ako *„preskúmanie postupu inšpektorátu práce P.“* sp. zn. 107-1,2/2005/2,1 z 29. júna 2005. V čase prehodnocovania okolností sťažovateľovho pracovného úrazu však už na Okresnom súde Humenné (ďalej len „okresný súd“) prebiehalo konanie na ochranu osobnosti vedené sťažovateľom proti jeho zamestnávateľovi (sťažovateľ podal návrh 25. septembra 2003), pretože ten na svojej internetovej stránke zverejnil správu o tom, že sťažovateľ *„závažným spôsobom porušil bezpečnostné predpisy a zavinil pracovný úraz“*. Z obavy, aby opätovné posúdenie pracovného úrazu uvedené v liste odporcu z 29. júna 2005 nemalo vplyv na rozhodovanie v spore na ochranu osobnosti, keďže okresný súd je v zmysle § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku viazaný posúdením pracovného úrazu inšpektorátom, podal sťažovateľ najvyššiemu súdu žalobu proti odporcovi s eventuálnym petitom, a to jednak na ochranu pred nezákonným zásahom vykonaným odporcom a jednak na preskúmanie zákonnosti jeho postupu a rozhodnutia, teda listu z 29. júna 2005. Najvyšší súd rozsudkom č. k. 5 Sžz 1/2005-36 z 15. decembra 2005 návrh na ochranu pred nezákonným zásahom zamietol. O návrhu na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu rozhodol uznesením č. k. 5 Sžz 1/2005-40 z 15. decembra 2005 tak, že túto vec postúpil Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“). Sťažovateľ, poukazujúc na skutočnosť, že proti napadnutým rozhodnutiam najvyššieho súdu už nie je prípustný opravný prostriedok, podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej žiadal vysloviť porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2

ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd v jeho veci rozhodol na podklade záverov, ktoré sú arbitrárne a zjavne neodôvodnené a zároveň nimi neboli chránené označené základné práva a slobody. Arbitrárnosť rozsudku najvyššieho súdu videl sťažovateľ v tom, že najvyšší súd sa v ňom náležite nevysporiadal s právnymi dôsledkami listu odporcu z 29. júna 2005 na právoplatnosti, resp. záväznosti dotknutého protokolu vydaného inšpektorátom 14. marca 2002, teda či týmto listom došlo právne relevantným spôsobom k zrušeniu predmetného protokolu vydaného inšpektorátom. Neobstojí podľa neho ani právny názor najvyššieho súdu vyslovený v rozsudku, podľa ktorého list odporcu z 29. júna 2005, obsahom ktorého bolo anulovanie protokolu vydaného inšpektorátom 14. marca 2002, bol iba realizáciou vnútorného kontrolného oprávnenia voči inšpektorátu, ktorá odporcovi prislúcha v zmysle § 5 ods. 3 písm. a) zákona č. 95/2000 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“), a na základe týchto právnych zistení najvyšší súd dospel k záveru, že list z 29. júna 2005 nie je zásahom spôsobilým jednoznačne zhoršiť právnu pozíciu sťažovateľa v súdnom konaní na ochranu osobnosti. Na podporu uvedeného najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že podľa § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s čl. 9 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, prípadne s § 207 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, je otázka vyhodnotenia zavinenia pracovného úrazu pracovníkom výlučne zverená do právomoci najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa tento záver súdu nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, pretože ustanovenie § 207 zákona č. 65/1960 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov obsahuje len ustanovenie, že spory medzi zamestnávateľom a zamestnancom o nároky z pracovnoprávneho pomeru prejednávajú a rozhodujú súdy. V posudzovanom prípade sa však nerozhodovalo o nárokoch z pracovného pomeru.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní návrhu rozhodol uznesením, ktorým by prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a vydal nasledovný nález:

1. „Základné právo sťažovateľa Š. H. podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.5 Sžz 1/2005-36 zo dňa 15. 12. 2005 a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 5 Sžz 1/2005-40 zo dňa 15. 12. 2005 a konaním, ktoré im predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 5 Sžz 1/2005-36 zo dňa 15. 12. 2005 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžz 1/2005-40 zo dňa 15. 12. 2005 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi Š. H. do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet advokáta JUDr. M. M., B. “

Z rozsudku najvyššieho súdu č. k. 5 Sžz 1/2005-36 z 15. decembra 2005 vyplýva, že návrh sťažovateľa na ochranu pred nezákonným zásahom odporcu bol zamietnutý. Sťažovateľ sa domáhal vydania rozsudku, ktorým by sa odporcovi zakázalo pokračovať v porušovaní práva sťažovateľa, a to listom odporcu z 29. júna 2005, obsahom ktorého bolo anulovanie protokolu vydaného inšpektorátom 14. marca 2002 s tým, aby najvyšší súd prikázal odporcovi v stanovenej lehote obnoviť stav pred zásahom. Pre prípad, keby najvyšší súd posúdil list odporcu z 29. júna 2005 ako rozhodnutie správneho orgánu, žiadal sťažovateľ eventuálne toto rozhodnutie ako nezákonné zrušiť. Nezákonnosť zásahu odporcu videl sťažovateľ predovšetkým v tom, že v liste z 29. júna 2005 odporca ako orgán verejnej správy vyslovil záver, že „Príčiny vzniku predmetného pracovného úrazu sú podľa názoru odporcu dostatočne a jednoznačne stanovené znalcom z daného odboru“, pričom odporca poukázal zároveň na znalecký posudok znalca prof. Ing. M. M., ktorý konštatoval, že sťažovateľ si pracovný úraz zaviniť a spôsobil sám nedodržaním technologického postupu pri manipulácii s depolymerizačným zvyškom. V dôsledku takto vysloveného záveru, ako aj samotným postupom odporcu mal byť sťažovateľ ukrátený na svojich právach. Podľa názoru odporcu sporný list z 29. júna 2005 nebolo možné považovať za rozhodnutie správneho orgánu, ale iba o oznámenie (resp. vyjadrenie) právneho názoru nadriadeného správneho orgánu, ktoré bolo vydané na základe čl. 11 ods. 6 Metodiky č. 2 v nadväznosti na ustanovenie § 5 ods. 3 písm. a) zákona o inšpekcii práce. Odporca preto žiadal návrh sťažovateľa zamietnuť. Podľa názoru najvyššieho súdu návrh v časti označenej

sťažovateľom ako návrh na ochranu pred nezákonným zásahom odporcu nemožno považovať za dôvodný, lebo spôsob konania vyčítaný odporcovi nespĺňa zákonom požadované znaky pre nezákonný zásah v zmysle § 250v Občianskeho súdneho poriadku. Jedným zo základných materiálnych znakov zásahu je trvajúca zmena právnej pozície sťažovateľa alebo hrozba trvalej zmeny tejto pozície spočívajúca v tom, že v dôsledku zásahu odporcu ako orgánu verejnej správy dochádza k ukráteniu sťažovateľa na jeho právach, prípadne právom chránených záujmoch. Vychádzajúc z obsahu návrhu najvyšší súd zistil, že pri anulácii protokolu vykonanej odporcom mal odporca prostredníctvom odkazu na znalecký posudok vysloviť záver, že sťažovateľ si pracovný úraz ako zamestnanec zaviniť a spôsobil sám nedodržaním technologického postupu pri manipulácii s depolymerizačným zvyškom. Podľa sťažovateľa práve vyslovením tohto záveru mal byť priamo dotknutý na svojich právach a právom chránených záujmoch bez bližšej konkretizácie zásahom priamo ovplyvnených subjektívnych práv. Iba z obsahu tej časti návrhu sťažovateľa, ktorá sa týka požiadavky na odloženie vykonateľnosti rozhodnutia, je možné usúdiť, že sťažovateľ sa obáva, že pokiaľ list odporcu z 29. júna 2005 bude najvyšším súdom posúdený ako rozhodnutie správneho orgánu, potom týmto rozhodnutím odporcu bude okresný súd formálne v zmysle § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku viazaný bez možnosti vytvoriť si vlastný právny názor o tom, kto zaviniť pracovný úraz sťažovateľa (tzv. prejudiciálna otázka), čo by malo tvoriť základ sporu v civilnom konaní na ochranu osobnosti sťažovateľa. Najvyšší súd sa stotožňuje s právnou argumentáciou odporcu, že jeho list z 29. júna 2005 je iba realizáciou vnútorného kontrolného oprávnenia voči inšpektorátu. Zdôrazňuje, že vnútornou kontrolnou činnosťou správneho orgánu vyššieho stupňa sa sleduje predovšetkým účelnosť, hospodárnosť a v danom prípade jednotnosť aplikácie právnych predpisov prvostupňovými orgánmi. Preto v prípade takejto kontrolnej činnosti vykonávanej orgánom verejnej správy nejde o rozhodovaciu činnosť, to znamená o činnosť, ktorá by bola spôsobilá priamo zasiahnuť do práv, oprávnených záujmov alebo povinností navrhovateľa, ale naopak účinky tejto činnosti sú zamerané voči podriadeným vykonávateľom verejnej správy. Na základe týchto právnych zistení dospel najvyšší súd k záveru, že list z 29. júna 2005 nie je zásahom, ktorý by bol spôsobilý jednoznačne zhoršiť právnu pozíciu sťažovateľa v súdnom konaní o ochranu jeho osobnosti. Na podporu uvedeného záveru najvyšší súd poukazuje tiež na skutočnosť, že podľa § 135

ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku všetky otázky, ktoré nespádajú pod úpravu uvedenú v odseku 1 citovaného ustanovenia a o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. S poukazom na ustanovenie § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s čl. 9 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, resp. s § 207 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, je otázka vyhodnotenia a zavinenia pracovného úrazu pracovníkom výlučne zverená do právomoci súdu. Následkom toho v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov sa konajúci súd vždy musí vysporiadať s hodnovernosťou všetkých zistených skutočností, medzi ktoré v tomto prípade patria aj vzájomne si odporujúce závery obsiahnuté v protokole zo 14. marca 2002, v liste z 29. júna 2005 a v znaleckom posudku, a to každý z nich jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti. Predloženie sporného listu odporcu z 29. júna 2005 nemožno považovať ani za priamy, ani za sprostredkovaný zásah orgánu verejnej správy do subjektívnych práv navrhovateľa, lebo jeho subjektívne právo na spravodlivý proces vedený okresným súdom nie je týmto konaním ohrozené. Naopak, takéto konanie treba hodnotiť ako realizáciu subjektívneho práva odporcu na spravodlivý súdny proces v súdnom konaní vedenom okresným súdom. Keďže na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy (eventuálneho petitu návrhu podaného sťažovateľom) je podľa § 246 ods. 1 a § 246a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vecne a miestne príslušný nie najvyšší súd, ale krajský súd, postúpil najvyšší súd vec v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu krajskému súdu samostatným uznesením.

Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 5 Sžz 1/2005-40 z 15. decembra 2005 vyplýva, že návrh sťažovateľa proti odporcovi o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu bol postúpený krajskému súdu. Sťažovateľ sa podaným návrhom domáhal predovšetkým uloženia zákazu odporcovi pokračovať v porušovaní jeho práva nezákonným zásahom a v stanovenej lehote obnoviť stav pred zásahom alebo eventuálne žiadal zrušiť rozhodnutie odporcu z 29. júna 2005. Najvyšší súd ako súd vecne príslušný na konanie podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku [v zmysle § 246 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku] rozsudkom č. k. 5 Sžz 1/2005-36 z 15. decembra 2005 rozhodol čiastočne o návrhu sťažovateľa o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Naproti tomu však na konanie o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia

odporcu najvyšší súd nie je vecne príslušný. Podľa § 246 ods. 1 a § 246a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je na preskúmanie rozhodnutia a postupu odporcu vecne a miestne príslušným súdom krajský súd, ktorému bola podľa § 250d ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku vec postúpená.

Podľa zistenia ústavného súdu právna vec sťažovateľa proti odporcovi o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu, ktorú najvyšší súd uznesením č. k. 5 Sžz 1/2005-40 z 15. decembra 2005 postúpil krajskému súdu, je krajským súdom vedená pod sp. zn. 1 S 48/2006 a dosiaľ v nej nebolo rozhodnuté.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej predmetom je porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv v čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5 Sžz 1/2005-36 z 15. decembra 2005 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Sžz 1/2005-40 z 15. decembra 2005.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5 Sžz 1/2005-36 z 15. decembra 2005, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že tohto práva sa možno domáhať podľa čl. 51 ods. 1 ústavy len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Z pohľadu ústavného súdu treba najprv uviesť, že sťažovateľ v návrhu podanom najvyššiemu súdu žiadal rozhodnúť predovšetkým o nezákonnom zásahu odporcu, ale zároveň pre prípad, keby najvyšší súd dospel k záveru, že list odporcu z 29. júna 2005 nie je zásahom, ale rozhodnutím, žiadal eventuálne konať aj o zrušení rozhodnutia odporcu z 29. júla 2005. Sťažovateľ teda uplatnil tzv. eventuálny petit, v zmysle ktorého žiadal prioritne konať podľa piatej časti piatej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy). Eventuálne žiadal konať podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov).

Vzhľadom na takto postavený návrh a berúc do úvahy uplatnenú argumentáciu sťažovateľa, primárnou otázkou, ktorú mal najvyšší súd riešiť, bolo, či list odporcu z 29. júna 2005 treba považovať za zásah orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím (v zmysle § 250v ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) alebo za právoplatné rozhodnutie správneho orgánu (§ 247 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Z rozsudku najvyššieho súdu nepochybne vyplýva, že tento považoval list odporcu z 29. júna 2005 za zásah orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím. Zároveň však dospel k záveru, že nejde o zásah, ktorý by sa priamo či sprostredkovane dotýkal subjektívnych práv sťažovateľa. Podľa názoru najvyššieho súdu list odporcu z 29. júna 2005 bol iba realizáciou vnútorného kontrolného oprávnenia odporcu voči podriadenému inšpektorátu. Tento list v ničom neobmedzuje okresný súd v konaní na ochranu osobnosti pri vyvodzovaní záverov o tom, či sťažovateľ svoj pracovný úraz zaviniť, ako to vyplývalo z listu vzhľadom na odkaz na znalecký posudok. Okresný súd má plnú možnosť na základe dôkazov, ktoré vykoná, utvoriť si v tejto otázke vlastný názor.

Uvedené závery považuje ústavný súd za legitímne a riadne zdôvodnené. Nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádzal v konaní pred ústavným súdom, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybniť právne závery najvyššieho súdu alebo by sa inak javili ako zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s týmto právnym názorom nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru. Nezistenie žiadnej možnosti porušenia označených základných práv, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, je dôvodom pre odmietnutie tejto časti sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť.

Za zjavne neopodstatnenú treba považovať aj tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 5 Sžz 1/2005-40 z 15. decembra 2005. Uvedeným uznesením najvyšší súd postúpil eventuálnu žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu krajskému súdu ako súdu vecne a miestne príslušnému. Sám nemohol o tejto žalobe rozhodnúť pre nedostatok svojej vecnej príslušnosti.

Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým podotknúť, že sťažovateľ síce tvrdí, že aj týmto uznesením boli porušené jeho označené práva vyplývajúce z ústavy a dohovoru, avšak nijako konkrétne neodôvodňuje, v čom vidí porušenie týchto práv. Neuplatňuje totiž vo vzťahu k uzneseniu žiadne námietky, a to ani len vo všeobecnom vyjadrení.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd, ktorý nebol na rozhodnutie o eventuálnej žalobe vecne príslušný, nemohol postupovať inak ako postupoval.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2007